

Orkanen

Efter at familien nu var informeret om bruddet, var aftalen, at Lars skulle flytte ud i syv dage. Men det lod vente på sig. Mia forsøgte at skubbe på, men intet skete: Lars vidste ikke, hvor han skulle flytte hen. Mia forsøgte at komme med gode idéer og løse det for ham, men der skete stadig intet. Mia, derimod, havde lavet den aftale med sine forældre, at hun kunne bo hos dem de uger, hun ikke boede i huset med pigerne.

Lars blev ved med at have undskyldninger for ikke at være flyttet endnu: Han havde travlt på arbejdet, han skulle nå at træne, han skulle bruge tid med og på sin nye kæreste. Mia blev mere og mere frustreret, og hendes krop reagerede på, at Lars var i huset, mens hun også var der med pigerne.

Han stod fortsat i døren ind til hendes værelse hver aften, og hun mærkede hans vrede tage til.

Mia vidste, at Pers jagtgevær lå under deres seng. Lars havde lånt det af sin far, fordi de havde været på jagt, og havde glemt at aflevere det igen.

Hun frygtede, at Lars i et vredesudbrud, hvor øjnene igen blev sorte, kunne finde på at hente det. Hun gøs ved tanken, men kunne ikke skubbe den væk. Hun var nødt til at gøre noget. Mia ringede til en campingplads og bookede en plads til deres campingvogn. Hun planlagde det hele, så det eneste, Lars konkret skulle gøre, var at flytte ud i campingvognen. Lars så misfornøjet på hende, da hun fremlagde, hvad hun havde arrangeret. Men nu var der ingen vej tilbage: Lars flyttede ud, og huset blev sat til salg.

Mia havde læst mange artikler og bøger om skilsmisse og om, hvordan man passede på børnene i den svære situation. Alle havde haft fokus på forældrenes samarbejde.

Mia fortalte Lars om sin viden, men han kiggede på hende, når hun fortalte, og spurgte ikke ind til det. Mia var i tvivl om, hvorvidt han overhovedet lyttede til det, hun sagde, men hun følte, at hun selvfølgelig var nødt til at fortælle, hvordan bøgerne beskrev, hvordan de bedst hjalp deres børn igennem skilsmissen.

Mia havde læst i bøgerne, at en fast, fælles maddag ville være godt for børnene. Hun havde derfor aftalt med Lars at mødes over aftensmad hver onsdag.

De første onsdage gik fint: Lars var i godt humør, og de snakkede om ugen, og hvad pigerne havde lavet i børnehaven og skolen. Lars smilede til Mia og kyssede hende på munden, da de tog af bordet. Mia blev så paf, at hun ikke nåede at afvise ham. Ea havde set det og kiggede på Mia og afventede en reaktion. Men Mia smilede bare og sagde blidt: "Nu må I jo huske, at mor og far er venner og ikke kærester mere." Lars bed tænderne sammen, og Mia vidste, at han blev vred.

De kommende fælles onsdage blev værre for Mia. Hun var nødt til konstant at minde Lars om, at hun ikke ønskede hans kærtegn. Han reagerede med vrede. Skældte hende ud over, at hun smadrede deres familie, og han nægtede at gå, for hun skulle ikke have lov til at ødelægge hans liv.

Mia blev mere og mere urolig: Jagtgeværet lå fortsat under sengen, og hun følte sig ikke tryk, når Lars var der. Hans vrede

voksede for hver onsdag. Den seneste gang havde hun været nødt til at true med at ringe efter hjælp for at få ham til at gå. Men Lars havde låst sig inde på Fies værelse – sammen med Fie – og råbt gennem døren, at Mia ikke skulle bestemme over ham i hans eget hus. Han havde lov til at være der! Mia trak sig væk. Hun anede ikke, hvordan hun skulle passe på sine piger. Da pigerne var faldet i søvn, hviskede hun bestemt til Lars, at han skulle gå, og hvis ikke, ville hun ringe efter hjælp.

Da Lars omsider var gået den aften, skrev hun en mail til ham, hvor hun erklærede, at deres onsdagsmøder var slut, for hun var utryk ved dem. Lars skrev en lang mail tilbage og beklagede sig over, at hun ikke ville samarbejde. Hun var egoistisk og tænkte kun på sig selv.

Det gav et stik i Mia, da hun læste ordene. Hun følte sig egoistisk. Måske prøvede hun ikke nok på at samarbejde? Måske var det bare et bump på vejen; noget, de skulle over, og så ville det blive godt? Der var også mange uafsluttede følelser. Lars havde jo fundet en ny kæreste, så måske det bare var Mia, der spændte ben for samarbejdet?

Mias oplevede flere migræneanfald i den periode. Hun havde oftere og oftere dage, hvor hun ikke kunne stå ud af sengen, og det gjorde ondt i hele kroppen at åbne øjnene. Kiloene raslede af hende. Hun var i forvejen en slank pige, så de ti kilo mindre var tydelige at spore på hendes krop.

Mia vidste godt, at hendes krop reagerede, som den gjorde, fordi hun var presset over situationen. Men hun følte ikke, hun

kunne gøre mere; det var jo bare en periode, der snart ville slutte.

Lars var fortsat vred. Mia kunne se mørket i hans øjne, når de mødtes. Så snart han havde Mia på tomandshånd – eller bare sammen med pigerne – blev han ubehagelig og hviskede ting i øret på hende. “Du skulle skamme dig sådan at ødelægge mit liv”, “Din næse er megastor på det billede, der ligger på Facebook”, “Vores venner siger også, at du er sindssyg”. Mia blev ramt af hans ord, men af en eller anden årsag, hun ikke selv var klar over, havde hun besluttet, at han ikke skulle have en reaktion fra hende. Hun ignorerede hans ord og græd, når han var gået. Men han ramte hende hårdt, og migræneanfaldene tog til og blev længere og tungere.

En dag, pigerne skulle besøge deres mormor og morfar, hentede Mia dem i huset. Lars ville have, at Mia blev og drak en kop kaffe, inden de kørte, men det afviste hun og satte børnene ud i bilen. Hun kiggede på ham og kunne se, at hans øjne blev mørke, ansigtet sammenbidt, og kropssproget viste, at han var vred. Mia satte sig ind på førersædet, Lars kom hen mod bilen, og hun skyndte sig at låse dørene. Gennem ruden kunne hun se, at hans øjne var sorte, da han tog i den låste bildør. Han knaldede sin knytnæve ind i forruden – lige foran Mias ansigt. Hun skyndte sig at sætte bilen i bagegear og kørte væk fra den vrede mand.

Pigerne på bagsædet græd, og Mia trøstede dem og forsikrede dem om, at alt nok skulle blive godt igen.